

היתחנך של האיש הפרטי הלא הוא החוצאה מכח לפועל, מהעלם לגילוי, את הכוחות והכשרונות הנמצאים בנפש הילד בטבעה, או הראויים לפי טבעה להתקבל בה ביותר מתוך ההשפעות החינוכיות השונות".

המורגים, הספרות והסביבה של הילד, — מותאמים ומכוונים לשכלול כשרונו הטבעי הזה של הילד ופתוחו בדרכי החיים השונים, אז החינוך הוא מוצלח וטוב".

"הצלחות החינוך היא באותה מדה שהוא עומד על עמדתו הראויה ושומר את תפקידו, שהוא מתכוון כלפי הטבע הפנימי, כאשר בראו האלהים, להשלימו, לפתחו ולשכללו על ידי האמצעים הנורמלים והמסייעים השונים".

"ובהפך, כשכשרונו הטבעי הזה של הילד נעב, אם לא יפותח ולא ישוכלל, כשגורמי החינוך מכריחים בכופים אותו לצד אחר, המוור לו לפי טבעו, הרי הוא נעשה גבר לא יוצלח".

השם העצמי וההתחלקות.

העצם הראשוני כונה כל אחד ואחד לעצמו בקרבנו. העצמי של היחיד, כל מרכז החורה הוא הפסוק של שמו הפרטי. זהו כל כובד הדין, כל עומק השאפה, כל איים האחריות. כל חיבוט הקבר.

יש אשר הקשבתו היא כל כך מפלשה, עד שאובד הוא את הריכוז העצמי, יודע הוא שמת רבים, רק את שמו שכת, ולא ידע, אז כל עמלו זריק הוא, ואין לו תקנה כי אם על ידי ערלת און כבירה, שמונעתו מכל הקשבה, ואחרי ההידוס הגדול הזה, החרשות, שהיא איבוד כללי, חרשו נותן לו דמי כולו, הוא שכ ומת חדש בצורה חדשה, התהפך כחמר חיות, ויחיצו כמו פבוש.

עצמות וגאולה מחבוס הקבר.

כל החולשות הגופניות הרוחניות, כל הכתשבות הפסולות, וכל הרעיונות המדלדלים, המפששים את הכשרון ואת הבהירות הנשמית, באינדק מחסרון הארה של הנשמה העצמית, חסרון הולת של החיים היסודי, של הרצון וההרגשה, ההכרה והחשומה, ממהותה הפנימית.

על ידי מעשים רעים ונמיות עבירות מתחשבת אודה של הנשמה ומענה נכבש, והאדם סוכג לו את רוחניותו מכלים אחרים מרשמי חוץ, של עולמים, ספרים, נפשות ומעשים, ורשמי החו סועלים עליו בצורה מדלדלת, או החוכן הפראי של הגוף מתגבו כצורה של שממון ושפ הריסה, והאדם הולך בלא כח לפני רודפי אכד אז את היסוד, הצינור המשפיע לעצמיותו ממקור החי המיוחד לו, את הפסוק שלו, את דאיותיו של שמו שבהורר ודמיון הבשר הולך וברעיש, חובס בו בכף שוכי ברז הוא קבור באדמת עפר קברו החומרי, וכבוץ בכבלי זודמז עון השכחה החשוך סוכב את כל מלא קמתו, ואת שם פא ידע.

חיבוט קבר זה עם כל בהלתינו ישנו בכל עת זומן בין במרשיותו של כל אחר, בין בכללות האומה, אכתוב להם רוב תורתו כמו זר נחשבו, והיה להם חיות הכל כדבר הספר החתום והגנו כמו חלפים שוכבי קבר, אשר לא זכרתי עוד, והמה מידך נגורו והנה הבוא הגאולה, גאולת הכלל וגאולת הפר הרוח הפנימי יצא ממחבואו, יעמד על בסיסו העצם יזכר ימים מקדם שנות עולמים.

עם לבני אשיחה ויחפש רוחי, יחפש וימצא, כגור נשמת אדם יחפש, ומחשבתו של ישראל, הקודמת לכל תאיר בראשית עז מקורה על כל אותיותיה של חורה, הן על כלביא יקום וכארי יתנשא, הנני פותח את קברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל, ונתתי רוחי בכם והייתם פשעבר חורה נתתי בכמ, לעתיד חיים אני נוחן לכם

נשמת ישראל, מקורה של חורה, המצא את עצמה ובמצאה את עצמיותה, יתנוצצו לפניו כל אותיותיה של חורה. כחפאת וזי החיים שלהם, ויקרא בהם שם עולם, שם חדש אשר פלי יקבנו.

מלוהר צפיית ישועת הכלל יאיר אור הפרס, שאין בו אלא מה שבו של, והיה הנשאר כציון והנתר בירושלם קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלם.

על ידי מעשים רעים ונמיות עבירות מתחשבת אודה של הנשמה ומענה נכבש, והאדם סוכג לו את רוחניותו מכלים אחרים מרשמי חוץ, של עולמים, ספרים, נפשות ומעשים, ורשמי החו סועלים עליו בצורה מדלדלת, או החוכן הפראי של הגוף מתגבו כצורה של שממון ושפ הריסה, והאדם הולך בלא כח לפני רודפי אכד אז את היסוד, הצינור המשפיע לעצמיותו ממקור החי המיוחד לו, את הפסוק שלו, את דאיותיו של שמו שבהורר ודמיון הבשר הולך וברעיש, חובס בו בכף שוכי ברז הוא קבור באדמת עפר קברו החומרי, וכבוץ בכבלי זודמז עון השכחה החשוך סוכב את כל מלא קמתו, ואת שם פא ידע.

חיבוט קבר זה עם כל בהלתינו ישנו בכל עת זומן בין במרשיותו של כל אחר, בין בכללות האומה, אכתוב להם רוב תורתו כמו זר נחשבו, והיה להם חיות הכל כדבר הספר החתום והגנו כמו חלפים שוכבי קבר, אשר לא זכרתי עוד, והמה מידך נגורו והנה הבוא הגאולה, גאולת הכלל וגאולת הפר הרוח הפנימי יצא ממחבואו, יעמד על בסיסו העצם יזכר ימים מקדם שנות עולמים.

עם לבני אשיחה ויחפש רוחי, יחפש וימצא, כגור נשמת אדם יחפש, ומחשבתו של ישראל, הקודמת לכל תאיר בראשית עז מקורה על כל אותיותיה של חורה, הן על כלביא יקום וכארי יתנשא, הנני פותח את קברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל, ונתתי רוחי בכם והייתם פשעבר חורה נתתי בכמ, לעתיד חיים אני נוחן לכם

נשמת ישראל, מקורה של חורה, המצא את עצמה ובמצאה את עצמיותה, יתנוצצו לפניו כל אותיותיה של חורה. כחפאת וזי החיים שלהם, ויקרא בהם שם עולם, שם חדש אשר פלי יקבנו.

מלוהר צפיית ישועת הכלל יאיר אור הפרס, שאין בו אלא מה שבו של, והיה הנשאר כציון והנתר בירושלם קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים בירושלם.

דרך מיוחדת.

כל אדם צריך לדעת, שקרוי הוא לעבוד על פי זומן התכרה וההרגשה המיוחד שלו, על פי שורש נשמתו. בעולם זה, הכולל עולמים אין ספורות, ימצא את אוצר חייו, ולי יבטלוהו חוכמים שופטים אף חוכי מעולמות זרים, שאינו ולטם כהוגן, שאינו מוכשר לאגדם יפה בצרור החיים שלו. ענה העולמות ימצאו תקונם במקומם, אצל המסוגלים לבנינם שכלום. אכל הוא צריך לרכו את חייו בעולמותיו הוא, עולמות הפנימיים שלו, שהם לו מלאים כל ומקשים את כל. ייב אדם לומר בשבילי נברא העולם.

גדולה עונותיה זו מאשרת היא את האדם, ומביאמו שלמות העליזנה, העומדת ומתכה לו, ובהיותו צועד בדרך חיים זוחה זו במסלולו המיוחד, באורה צדיקים המיוחד שלו, לא גבורת חיים ועליזות רוחנית, ואור די עליו יגלה. האות המיוחד שלו בתורה, יצא לו עז ואורו.